

Nr 5

Allmänna beredningsutskottets utlåtande i anledning av väckt motion om nedsatt inträdesavgift för telefon åt invalider m. fl.

I motion II: 369 av herr *Ekdahl*, vilken motion hänvisats till allmänna beredningsutskottet, hemställes dels att riksdagen måtte besluta att begränsa installationsavgiften för telefon till 200 kronor för invalider, kroniskt sjuka och åldringar, dels att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående telefonens betydelse för här omnämnda grupper av medborgare samt om framläggande av sådant förslag, som denna utredning kan föranleda.

I motionen framhålles, att en strävan i modern socialvårdspolitik är att i görligaste mån undvika anstaltsvård för invalider, kroniskt sjuka och åldringar men att det i många fall skulle vara omöjligt för dessa människor att leva ett självständigt liv utan tillgång till telefon. Varje höjning av telefonavgiften och särskilt installationsavgiften blir därför kännbar för här berörda grupper.

Utskottet har inhämtat yttranden över motionen från socialstyrelsen och telestyrelsen.

Socialstyrelsen understryker, att telefonen har mycket stor betydelse för de i motionen berörda grupperna därigenom att den är ett medel att bryta den isolering, som är en av de allvarligaste farorna för dessa handikappade personer. I fortsättningen hänvisar styrelsen till 1952 års åldringsvårdsutrednings undersökning rörande ålderspensionärernas levnadsförhållanden. Enligt socialstyrelsens mening är den mest anpassningsbara och realistiska vägen för att underlätta telefonanskaffning för dem, som saknar egna medel, att en undersökning av behov etc. göres i varje enskilt fall då frågan aktualiseras.

Telestyrelsen anför, att den vägledande principen när det gäller televerkets telefonpolitik av ålder varit att göra den nyttighet, som telefonen utgör, tillgänglig för alla medborgare runt om i landet på i möjligaste mån lika villkor. Helt andra krav på televerket ur socialvårdande synpunkt ställs emellertid av motionären. Enligt styrelsens uppfattning kan det inte anses rimligt, att televerket såsom ett affärsdrivande verk skall åläggas lämna socialhjälp genom att sätta ned allmänt gällande avgifter för vissa speciella abonnentkategorier. Med hänsyn till de vittgående konsekvenser ett avsteg i förevarande avseende från allmänt gällande villkor skulle medföra, har telestyrelsen ej heller ansett sig kunna bifalla sådana framställningar. Styrel-

sen har därför i stället hänvisat sökandena till sådana myndigheter, vilka i motsats till televerket har medel för social verksamhet och organ för behovsprövning till sitt förfogande.

Styrelsen vill tillägga, att i de fall Kungl. Maj:t haft att taga befattning med framställningar om avgiftsnedsättning av här ifrågavarande slag framställningarna lämnats utan någon Kungl. Maj:t åtgärd.

Utskottet. De över motionen hörda myndigheterna, telestyrelsen och socialstyrelsen, uttalar förståelse för de särskilda svårigheter som kan föreligga för de av motionen berörda grupperna att anskaffa telefon men anför, på sätt ovan redovisats, betänkligheter mot att hjälp lämnas i den av motionären föreslagna formen.

Utskottet delar i allt väsentligt de betänkligheter, som telestyrelsen och socialstyrelsen sålunda anfört. Det kan enligt utskottets mening ifrågasättas, om icke den av motionären föreslagna hjälpen, vilken skulle innebära en minskning av utgifterna per telefon av 100 kronor i ett för allt, i många fall skulle täcka en alltför liten del av totalkostnaderna för telefonerna, i vilka kostnader ju även ingår abonnemangs- och samtalsavgifter, för att anskaffning av telefon verkligen skulle kunna ske.

Utskottet finner sig med hänsyn till det ovan anförda icke böra tillstyrka motionärens yrkande att installationsavgiften för telefon till de i motionen berörda kategorierna skall begränsas.

Vidkommande motionärens förslag om skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om utredning beträffande telefonens betydelse för nämnda grupper av medborgare m. m. vill utskottet erinra om att en sådan utredning för åldringarnas del redan verkstälts genom åldringsvårdsutredningen.

Under åberopande av vad ovan anförts får utskottet hemställa,
att motionen II: 369 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 23 februari 1956

På allmänna beredningsutskottets vägnar:

PATRIK SVENSSON

Närvarande: Se under utlåtande nr 3.